

Надъ градътъ се спускаше ^{вече} тогата приобити
 На бай Митя му се доцѣ да се порасходи малко: пресра-
 ната нощъ го соблазни. Надъ се обнесе димната паметъ и надъ
 града забелихъ си вѣзроу, той побика душевникъ и искреникъ.
 А си приятели — Митя, черното и глѣбко куче ли придоде на
 нѣтъ. II Нещога бѣше тѣка, вѣна, прѣ душера

Изъ градътъ бѣше тѣка, само нѣдега — нѣдега куреникъ на,
 парущавае тишината и въ лигъ се гурне пакъ. Нещо
 пачъ мийдѣше, кайто котка и оудѣвае бай Митя, кайто
 по Парижскитъ улици не сгукава нѣдега подобно. Тѣка вър-
 веше изъ французата бай Митя и мейташе. Пуравикката ма-
 вика се въртѣше изъ уличитъ му и замѣнявае велики дру-
 ги лици, тѣ като че навърдо го пресѣдѣвае и прѣдѣва-
 е предъ него предъ пакъ съ онакъ тѣка уличка, съ онакъ слад-
 ка медка Изидѣхъ въ лициитъ си той не убоги какъ
 видѣхъ въ друра улица и свѣдѣвае нѣтътъ си, а свѣдѣхъ
 Митято негово куче съ напѣсено глава, съ гордо съзнание на
 кобсервено дасринеро, вѣрѣно крамене, кайто вървеше по средъ
 кийъ му.

Изъ лигъ донего тихия и зорѣхъ донесе музикаленъ
 звукъ чу се и пакъ се издѣхъ . . . Изъ е той? отъ кѣдѣ е той?
 Изъ черъ, единакариъ, красивъ дѣлъ: въ едина прозорецъ тихъ
 и равенъ свѣтъ . . . Прозореца до-сѣрь разсѣрѣненъ и само една-
 та му чѣтвъртина едѣ затѣчѣна отъ спускащото перде . .
 . Изъ още въ единъ сѣкъ звукъ А! това е отъ турка,
 това е отъ тази отворенъ прозорецъ . . .

Бай Митя се спрѣ.